

Da Ingen i Anledning heraf ønskede at udtale sig, fattes Forslaget om et Udvalgs Medsættelse under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 41 St.

Formanden: Medlemmernes Antal er foreslaaet at skulle være 5. Dersom Ingen har noget andet Forslag at gøre, vil jeg antage, at ogsaa dette er Thingets Mening (Opbehold). Medlemmernes Antal bliver altsaa 5.

Den følgende Sag paa Dagsordenen er første Behandling af Udkast til Lov, hvorefter Lov af 29de Decb. 1853 udtaltes til ogsaa at gjælde om de for Communer og Privates Regning anlagte electriske Telegrapher.

Da Ingen begjærede Ordet i denne Sag, fattes dens Overgang til anden Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 41 St.

Formanden: Den efter Dagsordenen derpaa følgende Sag angaaer Udkast til Lov om Straf for Dyrplageri. Sagen er til 1ste Behandling.

Heller ikke denne Sag foranledigede nogen Udtalelse, hvorefter dens Overgang til anden Behandling affemtes og vedtoges eenstemmigt med 40 St.

Formanden: Endringsforslag, som maatte ønskes stillede til de tvende sidste nu til anden Behandling overgaaede Sager, maa jeg bede afgivne inden imorgen Aften.

Den næste Sag paa Dagsordenen angaaer Udkast til Lov om Forandring i Forordningen om Daaben af 30te Mai 1828. Sagen er til 1ste Behandling. Den arede 6te Landsstingsmand for 9de Kreds har Ordet.

Sesfen: Det har ikke været mig muligt, — og det vil være gaaet flere ligesaa — at holde mig fri for Betænklichkeiten ved nu at indlade mig paa dette Lovforslag. Der gives

Tvivlsmaal, som trænge til at høves, inden man vil kunne det. Til Styrke for Forslagets Antagelighed er alene anført, at Landemoderne i det Væsentlige have været enige i, at den foreskrevne Anvendelse af borgerlige Tvangsmidler for Forældre, som ikke ville lade deres Børn døbe inden den bestemte Frist, bør bortfalde, og allerede dermed er antydnet, at det kunde sees i Lys af et Misforhold, at saadanne Tvangsmidler bleve anvendte i dette Niemed. I Henseende til dette Sidste skal jeg tillade mig at erindre, at det for mig — og jeg troer, at deri ville ikke faa være enige med mig — staaer klart, at det ogsaa for det borgerlige Samsfund er magtpaaliggende, at Barnedaaben ikke efterlades, og at det altsaa ikke er uden al Nødvendighed, at det borgerlige Samsfund paa sin Side søger at betrygge sig imod, at den efterlades. Det er i Lovudkastet — saaledes som dette ogsaa maatte forventes — fastholdt, at Forpligtelsen til at lade Børn døbe ikke vil bortfalde, om dette endog bliver Tilfældet med de borgerlige Tvangsmidler, og endvidere fastholdt, at Betryggelsesmidler vilde ogsaa i saa Fald behøves; men der er gaaet ud fra, at de maatte helst være alene kirkelige. Naar jeg nu seer hen til, hvilke disse Midler skulde være, saa findes, at der i Forslagets Motiver vises hen ikke blot til kirkelig Sjælesorg, men ogsaa til kirkelig Disciplin, og navnlig saaledes, at ogsaa disse kirkelige Midler for mig staae i Lys af at være en Tvang: Udelukkelse fra Kirkens Gøder og fra Folketirken. Man vil vel kunne sige mig, at denne Tvang ikke i alle mødende Tilfælde vil være virksom, at den altsaa vil være mindre tvingende end den borgerlige; men ligesuldt vil den være et Middel, der for dem, som først derved lade sig bevæge til at falde tilføie, vil føies som en Tvang. Landemoderne Medlemmer ere nu fordetmeste dem, der skulde udøve denne Tvang eller Disciplin. Om disse er det oplyst for os, at de mene, at den vil kunne bringes i Anvendelse. Men der er derimod Intet oplyst om, hvorledes de, som skulde undertastes Disciplinen, vilde være tilmode derved; det er ikke givet, at disse ikke vilde finde dette Middel fuldt saa nærgaaende, som de borgerlige